

TÚLAVÁ

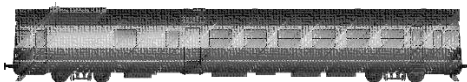
S04 E02 Pavučina

Prechádzala cez neudržiavanú záhradu s baterkou v ruke. Osvetľovala si trasu pred sebou. V záhrade bolo pováľaných niekoľko porcelánových trpaslíkov. O jedného zakopla. Udržala balans. Posvietila si na porcelánovú figúrku. Malá soška mala rozbitý špic čapice. Obrátila baterku na dom. Dvere boli zadenbené drevenými doskami. Posvietila na špinavé okno. Vzala trpaslíka do ruky.

„Kamoš,“ pozrela na okno, „nemal si ma potknúť,“ prešla k oknu a vrazila ním do skla. V momente sa rozletelo a dopadlo na drevenú podlahu domu. Prach zo zeme sa rozvíril do všetkých strán. Lúč svetla odkryl drevené steny a padajúci prach. Dala zo seba dole bundu. Dala ju na rám okna. Baterku chytila do úst, zaprela sa o rám zakrytý bundou a preskočila dnu. Obliekla si čiernu bundu a zasvietila na schodisko naľavo od nej. Stúpila na prvý schod. Zavýzgal.

Zhora sa ozvali kroky. Rýchle. Cúvla.

„Kto je to?!“ zhora zaznel mužský hlas.

„Hovorím ti, že tam niekto žije,“ zavrela modré dvierka od skrinky a pozrela na svoju ryšavú kamarátku opretú o skrinku vedľa nej.

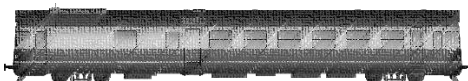
„Stále nerozumiem, čo ťa tak berie na starých búdach?“

„To je teraz nepodstatné.“

„Môže sa ti niečo stať. Napríklad, tam môže žiť dáky úchyl alebo niečo podobné. Čo potom? Alebo vrah.“

„Vždycky ti napadnú len tie zlé veci.“

„To som celá ja, Tamara Loreková, dievča, čo očakáva to najhoršie.“
„To si povedala ty,“ kráčali spolu po schodisku na druhé podlažie.
„Myslíš si to.“
„Skôr ma zaujíma, kto tam býva. A prečo?“
„Akože, chceš tam zájsť a spýtať sa ho?“
„Chceš tam ísť so mnou? To je od teba milé.“
„Nie,“ pozrela na svoju blond kamarátku.
„To nemuselo byť, stretneme sa o piatej.“
„Nie, to bol... prečo sa vôbec snažím, aj tak ma ukecaš. Ale nie je to dobrý nápad.“
„O piatej, pri bráne toho domu,“ mávla na kamarátku, ktorá pokračovala ďalej po chodbe.
„Do čoho sa to idem namočiť,“ krútila Tamara hlavou.

Dievča s blond vlasmi sedelo na obrubníku pri hrdzavej bráne. Vedľa nej stál jej malý zelený Citygo. V ruke držala ružovo zlatý telefón s logom jablka s otvorenou aplikáciou Messenger. Dupkala si topánkou s hrubým, ale nízkym podpätkom. Otvorila konverzáciu s Tamarou. A začala ťukať do dotykovej klávesnice.

Kde si? Už ťa tu čakám.

Chvíľu sa nič nedialo, potom telefón pípol.

Sorry, musela som ísť busom. Hneď tam som.

Kde máš auto?

Má ho tatko, tomu aj patrí. 😊

*Mäkké techniky, relaxačná masáž,
maskérske a fyzioterapeutické služby,
tejpovanie a iné*

kontakt:

+421 948 686 029

a.jurkemikova@gmail.com

Prečo nemáš

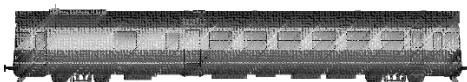
Nie každý má bohatého tatka, jak ty.

No dobre, za koľko tu

Chvíľku. 5 min max.

Oki. Pred bránou som.

Odložila si telefón do vrečka. Zahľadela sa na bránu.

Vystúpila z autobusu. Pokračovala dopredu na určené miesto stretnutia. V ruke držala mobil a hľadela na mapu zobrazenú na displeji.

Zbadala pred sebou známe zelené auto, odložila telefón do zadného vrečka nohavíc. Auto aj bránu videla, no svoju kamarátku nie.

„Veronika?“ prešla okolo auta svojej kamarátky, nazrela dnu. Okrem neporiadku tvoreného z rúžov a parfumov na sedadle spolujazdca nevidela nič zvláštne. Pozrela na obrubník, na asfalte pri obrubníku bola stopa po dupkaní. Vytiahla telefón a odfotovala si to. Zašla si za auto a odfotovala si celú scénu. V pravom hornom rohu sa krútil symbol synchronizácie.

„Najdebilnejšia vec, čo som kedy urobila, *hurá*,“ povzdychla a prešla k bráne, zapípal jej mobil.

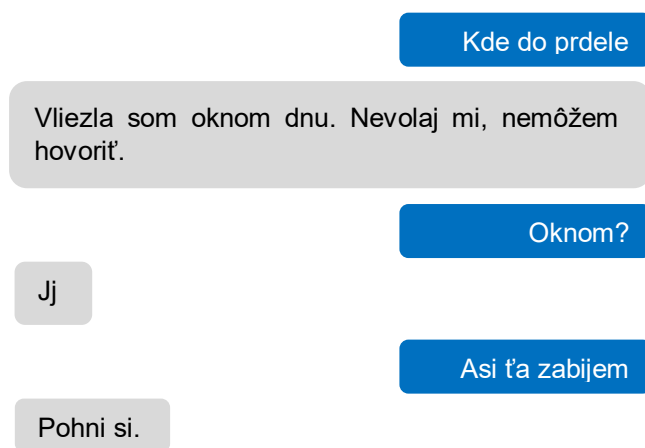
Už som vo dvore.

Pretočila očami a vyvolala aplikáciu telefón, z ktorej rovno volala Tamare. Prezrela si bránu a potom miesto, kde bol odtlačok topánky. Telefón zvonil bez odpovede. Za

obrubičkou v tráve videla ďalšie stopy, sledovala ich s telefónom pri uchu. Došla až k diere v plote, cez ktorú videla na dvore pováľaných okrasných trpaslíkov.

Pod zeleným autíčkom ticho bzučal drahý mobil s prasknutým displejom a na displeji svietila Tamarina fotka aj s jej menom.

Pretiahla sa cez otvor v plote do dvora, nepokoseného a zapadaného listím – starým aj novým. Hrable videla opreté o kôľnu obďaleč. Kráčala k starému domu. Stále držala telefón pri uchu a čakala, kým Veronika zdvihne. Došla až k zablokovaným dverám. Vypla hovor a otvorila správy.

Pokrútila hlavou a odfotografovala si záhradu aj dom. Prešla k oknu, na ráme rozbitého okna ležala stará špinavá handra. Rukami sa zaprela a vošla dnu. Drevená podlaha pod ňou vrzgala. Odfotila si interiér a okno, ktorým vošla.

„Práve som sa niekomu vlámala do domu. Najskôr vrahovi. A možno už Veronu má a teraz má láka cez jej Messenger do pasce. Vleziem mu tam jak mucha do pavučiny. No tak, Veronika, kde si?“ obzerala si chodbu s vyblednutými fotografiami pavúkov.

„To je fakt nechutné,“ vošla do kedysi obývanej miestnosti. Obývacej miestnosti. Vrstvy prachu po zemi, stole a zvyšnom nábytku ju nedesili tak ako množstvo pavučín visiacich zo stropu. Zdvihla mobil, a stlačila ikonu fotoaparátu. Telefón nezareagoval.

„To si si vybral úplne super chvíľu,“ počkala kým displej sám zhasil a vložila si ho do vrecka. Cítila jemné vibrovanie.

„No jasné,“ vytiahla ho a odblokovala SIM kartu a poďišla k nábytku. V policiach boli poháre na Whisky. Pozrela na stôl. Dva poháre. Jedna fľaša. Načatá. V pohároch naliatie. Preglglá. Poháre aj fľaša boli nové.

„Verona, ak je toto spôsob, ako ma vydesiť, vylez!“

Podišla k stolu.

„Chceš, aby som s tebou chľastala?“

Pristúpila ešte bližšie ku stolu. Chytila jeden pohár, potriasla ním pred očami.

„No tak, kde si?“ položila pohár na stôl bez toho aby si z neho odpila.

Za stenou začula tiché buchotanie. Strhla sa.

„Verona, nesar ma,“ prišla k stene, pozrela na dvere. Skúsila stlačiť kľučku, no vôbec ňou nepohla. Kľučka skočila do hora. Tamara odskočila.

Kľučkou niečo zalomcovalo.

„Verona, ak si to ty, mala by si prestať,“ cez dvere do miestnosti vrazil kovový hrot.

Tamara cúvla ešte viac ku stolu, padla zadkom na stôl. Ten jej pod rit'ou praskol, pri dopade na zem sa rozbila fľaša aj poháre. Kovový hrot trčal z drevených dverí.

Tamara vstala, pozrela si na ľavú ruku, mala predlaktie porezané sklom a ruka jej páchla po whisky.

Stúpila dopredu, pocítila, ako sa jej pod nohou prelomila podlaha. Skúsila odstúpiť, no stratila rovnováhu a prepadla sa.

Našla sa v pavučine, silnejšej než by mala byť. Hojdala sa vo vzduchu a hľadela na dievča v pavučine vedľa nej. Nebola to jej kamarátka, ale aj tak jej prišla povedomá. Odniekiaľ ju poznala. Na rozum jej prišiel plagát o nezvestnej osobe. Jej tvár. Bola to ona. Všetkým teraz mala ústa zošité niečím, čo sa nápadne podobalo na pavučinu, ktorá ju držala vo vzduchu.

Opatrne pohla rukou smerom ku vrecku s mobilom. Podarilo sa jej ho vytiahnuť. Zavolať na posledné číslo v histórii hovorov. Samozrejme, telefón zvoniaci pod autom nikto nepočul.

Vypla hovor a vytočila číslo stodvanásť. Nepodarilo sa jej stlačiť zelené tlačidlo, pretože sa jej zariadenie vyšmyklo z ruky. Na zemi sa rozletelo na tri kusy. Bateria zasiahla škatuľu, ktorá pripomínala videoprehrávač.

Pomrvila sa v pavučine, no to rozhojďalo všetky siete v okolí.

„Nenávidím pavúky,“ Tamara so sebou trhla veľmi prudko, vďaka čomu padla o meter nižšie, stále visiac v pavučine. No teraz vytiahla z vrečka debetnú kartu a začala ňou rezat' vlákna, „bolo by mi ťa aj ľúto, ale keď na tebe nie sú žiadne prachy, srat' ťa.“

Konečne stála na zemi, pri videoprehrávači.

„Kto dnes používa video?“ pozrela na káble, očividne zapojené do starej obrazovky, „netuším, čo som čakala.“

Stlačila mechanické tlačidlo na televízore a potom stlačila PREHRAŤ na prehrávači. Počula ako sa kotúče začali točiť. Obraz chvíľu šumel, no zvuk sa cez neho začal prerývať.

„...vorím.... ..echce... zošité ústa.... chrrr... ako hentá.“

Tamara odstupila a videla mladú ženu celú zakrytú v bielej pavučine.

„Tak to nechcem ani ja,“ Tamara pozrela na dievča nad sebou.

„Ja som to počula!“ žena z obrazovky vykričala na kameru. Tamara stuhla.

„Nerob to, ten čo to bude pozerat', sa ťa zľakne.“

„A keď to bude *ta*? Spisovateľ? Ha?“

„Spisovateľ?“ Tamara pristúpila k videu.

„Amanda, nedostali by sme sa do tejto šlamastiky nebyť toho, že si to tu chceš odfotiť.“

„Verona, to platí aj na teba!“ zakričala do priestoru Tamara, „ale asi by som tu nemala kričať. No, tak vy dvaja mi to povedzte...“

„Radšej im vysvetli o čo tu ide, inak dopadnú zle. Ako tí ľudia pred nami.“

Tamara prehltna.

„Fajn. Chvíľu buď ticho Spisovateľ, a skúsím im to vysvetliť. Nech toto video pozerá ktokoľvek, tak pre záznam; ja som Amanda a toto je môj spoločník... *dobré ticho*... je tu so mnou Spisovateľ.“

Do obrazu vošiel mladý muž, Tamara usúdila, žeby mohol mať pred tridsiatkou, aj keď sa jej zdalo, že má omnoho staršie oči. Oči hodné starca.

„A tento zasratý dom je obývaný. Osobou posadnutou posratými pavúkmi.“

„Nehovor, kapitán Očividný,“ Tamara si preložila ruky.

„Väčšinou je neškodný, ale ak má svoje.... *dni*? Tak nastáva sračkoidný problém, vraždí, potrebuje ukojiť svoj hlad. Živí sa vnútornosťami. Zasratými vnútornosťami! Ľudskými aby som bola presná. Tu Spisovateľ mu namiešal sérum, ktoré ho od tohto posratého stavu drží čo najďalej. Mimo pokušenia. Ale ak mu dôjde, bude potrebovať nové. Alebo začne vraždiť. Zasran.“

„Nemyslím si, že ten, čo ťa bude počúvať...“

„Ticho, ty sráč, ide im o život. Môj slovník je im u riti.“

„Tak to máš teda pravdu, Amanda,“ Tamara pozrela nad seba, telo dievčať a zmizlo. Zalapala po dychu.

„Moja ultimátna rada je: UTEČTE!“

„Amanda, dobre vieš, že to nie je tak ľahké. Bude sa s nimi hrať,“ ten, čo si hovoril Spisovateľ odstrčil dievča, „v šuplíku v obývacej miestnosti...“ pozrel na Amandu.

„Tá, kde bola whisky?“ Tamara si prezrela ruku.

„Presne, tá, kde bola whisky.“

„Je to len video, je to len video, Tamara,“ zalapala po dychu.

„Je recept aj ingrediencie o ktorých nevie, pre ďalších ako sme my. Budeš si musieť poradiť...“ video zabzučalo a prasklo. Obraz zmizol. Tamara zhlboka dýchala. Pozrela nad svoju hlavu, kde pred niekoľkými minútami viselo dievča. Pozdvihala si telefón a zapla ho. Vypýtal si od nej PIN kód.

Natukala čísla jedna, osem, päť a jeden. Pozrela na posledné volané číslo s Veronikiným menom.

„Prečo sa musíš trepať do takýchto situácií, vysvetlíš mi to?“

Mobil zapípal.

Tá ti už nič nevysvetlí.

Tamara prehltila. Namierila si to k dverám, keď ich otvorila, visela pred ňou dievčina so zošitými ústami.

„Tak fajn, poď, som na teba pripravená, ty psychopat!“

Praskanie, kroky, klepkanie. Dýchala prerývane.

„Dobre, toto som nepremyslela,“ poobzerala sa po miestnosti, „ako ste to vy dvaja prežili? Prečo si bola celá v pavučine? *Zasratej pavučine?*“

Pozrela sa na sieť nad sebou a potom hľadala po zemi hocičo, čo by mohla použiť ako zbraň. Mobilom zasvietila na obraz s nápisom napísaným žltým písmom.

HLADU NEUTEČIEŠ.

„Fajn, super, povzbudivé,“ počula výkrik. Prišiel zhora. Pozrela na dievča visiace pred dverami. Prešla okolo neho, pričom oň zavadila. Dievča spadlo na zem a ticho zastonalo. Tamare sa rozšírili nozdry.

„Žiješ?“ otočila dievča, ktorá mierne pohlo rukou. Chytila ju za ruku a nahmatala jej pulz.

„Fajn dostaneme ťa odtiaľto, dobre,“ dievča otvorilo oči a prikývlo, „je mi ľúto, čo sa ti stalo, ale dostaneme ťa odtiaľto. Sľubujem.“

Tamara jej pomohla vstať, a spolu kráčali po betónových schodoch pomedzi úzke steny. Došli k dreveným dverám otvoreným dokorán. Vyšli vedľa hlavných dverí. Pri okne, ktorým sem Tamara vliezla. Rukou dievčat'u pokynula počkat' a podišla k oknu. Bolo zatrasené drevenými doskami.

„To bolo rýchle a tiché,“ chytila dievča za ruku, „nájdeme cestu von.“

„Uhmnaanmana!“

„Nerozu...“ zbadala, ako sa zreničky dievčat'a rozšírili, „to nie je dobré,“ zvrtila sa. Za chrbtom jej visel chudý človek. Vo vzduchu ho držalo osem mechanických končatín. Zaškrípala zažltnutými zubami. A dvoma kovovými nohami zaklepal pred svojou tvárou.

„Neprepočítal si sa kúsok? Takto máš dvanásť končatín, nie osem,“ Tamara potlačila rukou dievča za seba.

„Snažím sa mu pomôcť,“ Tamara odstúpila od Veroniky.
„Pomôcť? Nevidíš, čo jej urobil?“
„Vidím, ale Spisovateľ...“
„Kto je Spisovateľ? O čo tu ide?“
„Taký chlap z videa! A povedal, že mu namiešal sérum, ktoré toho chalana zbaví hladu. A zjavne ho aj upokojí.“
„Video?“
„Dlhý príbeh skrátené; kedysi tu boli, nahráli video pre ďalšie *obete*, aby sme neskončili zle. Spisovateľ a Amanda.“
„Zaujímavé, a kde je ten *recept*?“
„Vraj v obývacej miestnosti v dákom šuplíku, takže asi tak. Ale nepríde vám divné, že tu nemá fotky rodiny?“
„Najskôr ich zavraraždil...“
„A zožral, ale to neurobiš len tak! Niečo sa mu muselo stať, inak by nechránil dom. Bol by pre neho bezcenný. Ak by mu úplne prešlo, ale určite si pamätá, že tu vyrástol, ak nič iné.“
„Keď sme už pri ňom, tak kde zmizol?“ Veronika pozrela na miesto, kde pred chvíľou stál a čistil sa od peny, ktorú mu vychrlila na telo z hasiaceho prístroja.
„Pohybuje sa veľmi ticho,“ Tamara vzala dievča stojace za Veronikou, „dostaňme ju preč.“
„Myslíš, že ju odtiaľto dostaneme? Že sa, *my*, odtiaľto dostaneme?“ Veronika držiac hasiaci prístroj prišla k oknu. Nevšimla si, že Tamara medzičasom napísala a odoslala jej textovú správu. Veronika sa na pípnutie otočila a nadvihla obočie.
„Ako si sa sem dostala a kde do pekla máš mobil?!“
„Čo tým myslíš? Všetkým normálne okno...“ zarazila sa, keď jej Tamara ukázala displej telefónu.
„Oknom hej? Ale je zaujímavé, že si mi odpísala, aj keď si stála priamo predo mnou a nedržala v ruke telefón.“
Veronika odstúpila.
„Syp!“ Tamara k nej vykročila, ona len zdvihla hasiaci prístroj a ocitla sa v mechanických končatinách visiaca vo vzduchu. Hasiaci prístroj dopadol na zem.

Tamara odstúpila a hľadela na to, ako sa vychudnutý chlapec pozerá jej kamarátke do očí. Zasyčal.

„O čo tu do pekla ide?“

Dievča so zošitými ústami narazilo chrbtom do steny a Tamara hľadela do vzduchu. Položil Veroniku na zem, najďalej ako mohol a potom ju jednou končatinou pridržel na tom mieste. Otočil sa na Tamaru. Otvoril ústa a zachrčal.

„Kamoš, nerozumela som ti. Snažíš sa mi niečo povedať?“

Príkývol.

„Fajn, počúvam ťa, čo mi chceš povedať?“

Znova len nezrozumiteľne zachrčal, ale teraz tam vložil viac sykaviek.

„Počula som tvoj hlas, pamätáš?“

„Hlad...“ zasipel, „j-ja v-viem.“

„Dobre, vidíš, ide ti to. Tak, čo mi to chceš povedať?“

„M-meno.“

Príkývla.

„Ch-chrr... Ch-chris.“

„Chris?“

„tian.“

„Kristián?“

„A-ale a-ang-anglicky.“

„Teší ma, Tamara,“ nastavila mu ruku. Hľadel jej na ňu a potom pozrel na Veroniku.

„Hl-hlad,“ vrhol sa k Veronike, ktorá zaúpela a zmizla s ním v druhej miestnosti.

„NIE!“ Tamara za ním bežala, no keď bola vo dverách, už ich nevidela, „no do riti!“

Nemé dievča ju poklepalo po ramene a ukázalo na dvere.

„Chceš ísť, eh, preč, čo?“

Príkývlo.

„No tak fajn, poďme ťa odtiaľto dostať preč.“

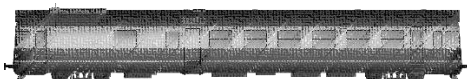
Dievča chytilo Tamarin mobil a natukalo ‚pivnica‘.

„Pivnica? Jasné pivnica! Tam ju zobral, že?“

Opäť prikývla.

„Ako sa voláš?“ počkala, kým napíše meno na telefóne.

„Takže Helena, výborne, potrebujem ju zachrániť, dobre? Vydržíš to ešte chvíľu?“
Mykla ramenami. Tamara vydýchla a pozrela na schody do pivnice.
„Ale kade tam vošiel, išiel cez kuchyňu,“ rozsvietila diódu na telefóne a kráčala dolu schodiskom. Helena ju roztrasená nasledovala.

Christian vložil Veroniku do pavučiny, zacvakal zubami a položil sa na zem. Veronika mu napľula na chrbát. Zastal, otreľ si vlastnou rukou pľuvanec. Zvrtol sa a škaredo pozrel dohora.

„Čo? Nečakal si to? Trošku ti nevyšlo, že si ma chcel použiť ako návnadu ty hovno! Niečo sa ti na nej páči, že? Je k tebe milá, čo? Dlhú dobu k tebe nikto nebol milý, pretože si čudák, nemám pravdu?“

„Ticho!“ jeho hlas znel zreteľne a hlasno.

„Nebodaj si zo mňa nervózny? Tsa, kamoško, ona ma tu nenechá a ak mi ublížiš, tak už ti nepomôže. Zbaví sa ťa. Nepoznáš ju, je to tuhá nátura.“

„Sklapni!“ hodil po nej video prehrávač, ten preletel kúsok okolo jej hlavy, tam sa prilepil o pavučinu.

„No pekne, seriem pavúčka. To máš za to, že si sa ma snažil uniesť a obrátiť proti nej!“

Pretočil sa od nej chrbtom a započúval sa do krokov na schodoch.

„TAMARA. DOLE! POMOC!“

Vyšiel hore k Veronike a zdrapil jej bradu do ruky. Chcela ho opľuť, no pocítila ako jej stlačil pery mechanickou končatinou. Rýchlymi pohybmi jej prederavil pery a zošil ústa.

Zavesil sa nad dvere a počkal kým Tamara vošla do miestnosti. Zdrapil Helenu, ktorá vošla za ňou a vyniesol ju po schodoch hore. Tamara sa zmätene obzerala do oboch strán. Na visiacu Veroniku a na Helenu miznúcu po schodoch.

„Do čerta s tým,“ vrhla sa pod pavučiny. Ryšavé vlasy jej zaviali a prilepili sa o pavučinu. Trhla hlavou, niekoľko pramienkov sa jej odtrhlo.

Nenaplnené očakávania.
Aj o tom je krátka poviedka
s názvom R.T.S.

Nájdete na:

 Knizky.sk

„Do pekla!“ začala otvárať šuplíky, našla nôž, ktorým začala ničť siet'. Pomohla Veronike na nohy a trochu ju upokojila a otrela jej stekajúce slzy na lícach.

„Bude to dobré, dostaneme sa odtiaľto, jasné?“ objala kamarátku, ktorá sa celá triasla a len sa snažila niečo zamumlať.

„Neboj, v obývačke je návod, ako ho upokojit', jasné? Všetko bude v poriadku,“ t'ahala ju hore schodmi, zatiaľ, čo si prezeral prepadnutý strop, „sľubujem.“

PRED ROKMI

Brána zavrzgala a mladý chalan vbehol dnu. Skupinka oveľa svalnatejších dobehli pred bránu a začali ňou lomcovať. Chalan kráčať dozadu. Potkol sa. Pozrel si na krvavú ruku, už pred tým porezanú.

„No tak, Chris, pod' sem, musíme ti to vydezinfikovať,“ jeden odtlačil ostatných a komunikoval s ním. Chris len pokrútil hlavou a postavil sa. Skryl si obe ruky do vrečka a kráčať k domu so sklopenou hlavou.

„Však mu to len zahnisá, čo by sa mohlo stať.“

„Poznáš storky o tom bláznivom starcovi, čo tam žil pred tým.“

„No jasné, čudák, čo požíeral ľuďi. Uveriteľné,“ tľapol ho po chrbte, „nič sa neboj, bude v pohode.“

„Nemuseli ste ho tak vystrašiť, viete aký je,“ povzdychol.

„Pod'me na pivo.“

„Dobre,“ pozrel na Chrisa ako vchádza do domu. Chris sa ani len neobzrel len nezranenou rukou za sebou zatvoril dvere. Vošiel do chodby s obrazmi rodinných príslušníkov.

„Som doma,“ povzdychol.

„Ahoj zlatko,“ odpovedal mu ženský hlas, „som v kuchyni, pod' si vziať jedlo.“

„Uhm,“ vošiel do kuchyne, kde ho už čakala jeho matka. Pohládila ho po vlasoch. Otrepal sa.

„Ale no tak, čo sa toľko otriasaš?“

„Ale nič, čo máme?“ pozrel na tanier, „hmn vyzerá to chutne.“

„Obyčajné palacinky, banán a čokoláda. Belgická.“

„Že obyčajné. Zjem si to u seba, ak nevadí?“

„Nie,“ znova ho pohladila, naklonil sa k nej a nadýchol. Otriasol sa.
„Prepáč,“ poškrabal si nos nezranenou rukou, zranenú skrýval vo vrecku, „je mi voľáko čudne.“

Vzal tanier.

„Horúčka? Bolesti hlavy?“

„Nie, proste zvláštne. Asi to nič nebude, len si potrebujem oddýchnuť.“

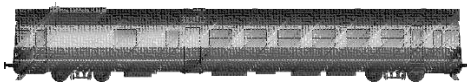
„Keby niečo, zakrič.“

„Jasné,“ s tanierom odišiel, ku schodom dole. Do pivnice. Alebo lepšie povedané, do svojho útočiska.

„A fakt sa nechceš prest’ahovať späť do izby? K svojmu bratovi?“

„To je dobre,“ zavrel za sebou dvere a zišiel dolu, kde si rozsvietil tlmené svetlo. Položil tanier na stôl k novučkému video prehrávaču a prešiel k umývadlu na konci miestnosti. Malinké a drobné. Otočil kohútikom, slabý prúd vody hučal do plechového umývadla. Namočil si tam zranenú ruku a umyl si ju od krvi. Povzdychol. Omotal si okolo ruky bielu šatku, pričom sa posadil na posteľ. A zahľadel sa na strop, ako tam pavúk pradiť pavučinu. Pretrel si čelo zdravou rukou. pozrel na palacinky.

Začal ich jesť, ale prežúval ich pomaly, ťažko. Akoby mu nechutili. Dostal neskutočnú chuť na mäso. Položil palacinky k videu. Zvalil sa na posteľ a trasúc sa pozeral na pavučinu nad sebou.

Stál pred bránou do školy, ruku mal obviazanú v obvaze a pravou nohou si dupkal do rytmu pesničky hrajúcej mu do ucha cez ľavé slúchadlo. Pravé mu viselo z goliera. Ponat’ahoval si krk.

„Čau,“ prikročil k nemu chalan, čo na neho kričal cez bránu, „sorry za včerajšok. Ako ruka?“

„Celkom fajn,“ mávol na neho, „ste debili.“

„Ideme?“

„Nie, zbláznil si sa?“ pozrel na chalana, ktorý vykročil ku bráne, no zarazil, sa keď Chris vykročil druhým smerom.

„Počkaj Chris? Čo robíš?! Všet máš perfektnú dochádzku?! To si ju chceš pokaziť?“ uškrnul sa.

„To je toho, jeden deň hore dole,“ Chris kráčal po ulici okolo áut, zahol na parkovisko pred bytovkou.

„Kam presne chceš ísť?“ chalan za ním dobehol.

„Chcem si to tam obzrieť. S istotou, že ma nikto nevyruší. Jasný Roman? Ideš mi zavádzať alebo čo?“

„Eh, som tvoj kamoš, do prdele...“

„Po včerajšku ti to mám veriť? Po tom, čo ste spravili?“

„Ale no tak! Chris!“

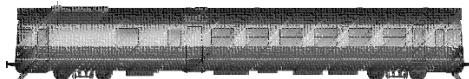
„Idem tam, chcem niečo vedieť, chcem poznať pravdu.“

„O tom, či naozaj požíral ľudí?“

„Presne,“ cvakol zubami na Romana.

„To už nerob! Vyzerá to nechutne.“

„Podbehni, ide nám bus,“ zrýchlili krok a dobehli na poslednú chvíľu do vozidla. Dvere sa za nimi zatvorili.

„Čo ťa na tom chlapovi tak fascinuje?“ Roman otvoril drevené dvere na malom drevenom domčeku.

„Bol to vedec. A žil tu?“

„Podivín.“

„Aj tak sa to dá povedať. Ale čo som pre ľudí ja?“

„Technický typ? Kamarát?“

„Myslíš si, že on nemal kamarátov? Ľudí na ktorých mu záležalo? Alebo im záležalo na ňom?“

„Ak je pravda, to čo sa o ňom hovorilo tak ich všetkých zožral. Čiže... záležalo mu na tom?“

„Nikto sa sem potom nechcel pozrieť? Všetko vyzerá nedotknuté. Povedal by si, že polícia to bude vyšetrovať a zoberú dôkazy preč,“ Chris prešiel okolo kovového háku, na ktorom si včera porezal ruku. Očuchal ho.

„Prečo to robíš? Je to divné,“ Roman sa prešmykol cez medzeru takisto a kráčal za Chrisom.

„Čudne to páchne, nerozoznávam to, ty?“

„Akože to mám očuchať?“ Roman pozrel na hák.

„Nikto sa nepozera,“ Chris prišiel k pracovnému stolu, poznačeného zaschnutou krvou. Roman ostýchavo oňuchal hák.

„Nie, netuším čo to je,“ došiel za Chrisom, „trochu zamrazí.“

„Je to len krv, stará.“

„To je miesto, kde sa zabil?“

„Očividne.“

„Nikto to neupratal?“

„Očividne,“ Chris pozrel na stôl, po dokumentoch, „zvláštne.“

„Čo?“

„Nič, povedal by som, že si viedol dáky záznam, alebo niečo. Napísal dopis na rozlúčku?“

„Možno ho zobrali ako dôkaz?“

„Nie, nesesedela by tá krv, bola by medzera od papiera. Nikdy odtiaľto nič nevzali. Nerozumiem tomu.“

„A komu by ho ako písal? Svojmu bruchu?“

„Vtipný,“ Chris udrel Romana do ramena a cvakol zubami.

„Prečo to robíš?“

„Prečo robím čo?“

„To cvakanie zubami?“

„Nerobím,“ cvak, „sakra.“

„Chris?“ Roman sa pozrel ako si Chris oblizol peru.

„To nič, len som hladný. Mám chuť na mäso.“

„Mäso?“
„Uhm,“ pozrel na šuplíky, jeden malíčkom otvoril, „to nič, to prejde.“
Roman prikývol a pristúpil k nemu. Chris vytiahol starý kazetový diktafón.
„Myslíš, že tam niečo je?“ Roman pozrel na Chrisa.
„To o chvíľu zistíme,“ št’ukol tlačidlo na pretáčanie, „čakal som vybité baterky. Alebo vytečené.“
„Tak sa nestalo,“ Roman pozeral na zariadenie, „čo myslíš, že tam bude?“
„A čo ja viem? Dáke jeho vedecké kecy?“
„Najskôr hej.“
„Už to bude,“ diktafón cvakol a obaja chalani na neho pozreli, „pripravený?“
„Ja vždy,“ klikol tlačidlo prehrať.
Chvíľu bolo ticho, len chrčanie. Potom ťažké dýchanie, až potom sa ozval hlas.
„T-toto je -uh- deň osemstodvadsaťdva, eh, konečne s-som povedal-al č-číslo v celku. Toľko dní -uh- arg, ubehlo od toho incidentu. Nedá sa to potlačiť, s-stupňuje sa to. Pa-pamätám si, ako to začalo. Tá látka, zlúčenina. Porezal som sa, nechtiac som sa ňou polial. Dostalo sa to do rany. Poznámka: Keď som nervózny, napätý alebo neviem, hovorím plynulejšie, ako keď som pokojný. Dostala sa mi do rany a obliat som tým ten sprostý hák, ktorý som dodnes neodstránil. Bral som z neho vzorky, aby som vymyslel protilátku na túto obludnosť, čo som si spravil. Je to ťažké. Ťažké, veľmi ťažké uniesť. Dnes sa to prejavuje neustálym hladom. Chut’ou na mäso...“
Roman sa pozrel na Chrisa, ktorý cvakol zubami.
„...Ľudské mäso. Najprv som si myslel, že je to len dočasné, že to pominie. Cvakal som zubami a zatínal sa. Cítil som pach mäsa na každom, kto šiel okolo. Bolo to na nevydržanie, zapieral som sa aspoň týždeň. Ale potom som začal. Hanbím sa za to.....
..... chrrrrrrrrrrrrrr“
„To je všetko?“ Chris pozrel na diktafón, ako to dopadlo s tou protilátkou?“ cvak.
Zo zariadenia sa ozval výstrel.
„On... on to ukončil,“ Roman odstúpil, „už viem, prečo cvakáš zubami.“
„Aj ja, možno, ak nebudem čakať týždeň,“ oblizol si pery, „tak nebudem tak hladný.“
„Chris,“ Roman ustúpil a prešiel okolo háku. Chris ho nasledoval, prešiel okolo háku a tesne pred Romanom zatvoril dvere.

„Už som ti niekedy hovoril, že pekne voniaš,“ zdrapil Romana za ramená a udrel ním o dvere.

„Chris, prosím, nie si to ty!“

„Presne, je to to monštrum, čo ste zo mňa včera spravili,“ vyceril zuby, „a ja vás za to zožeriem, pretože ste to zo mňa spravili vy!“

„Počúvaj, skúsím ti pomôcť, prisahám, že o tom nikomu nepoviem, dobre?“

„Ale ja som tak hladný!“

„Ja viem! No tak! Pôjdeme na farmu, trošku zaženieš hlad zvieratami!“

„Ľudské mäso, počul si to! Len ľudské mäso!“

„Nespomínal, žeby to skúšal!“

„Myslíš si, že za dva roky to neskúsil? Neskúsil zvieracie mäsko?“

„Nehovoril o tom, prosím, možno prídeme na to, ako ti pomôcť!“

„Namiešaním protilátky?“

„Je to lepšie, ako by ťa všetci mali pokladať za divného!“

„To už robia!“

„Nie všetci! Nie tvoja rodina, nie ja!“

„Nemyslíš si, že som divný?“

„Si iný, ale nie divný! Nikto nie je rovnaký! Jasně, no tak! Poď, pôjdeme na tú farmu.“
Chris prikývol a nechal sa odvieť von z domu, pričom cítil ako mu škvрка v bruchu.

„Zvláštne, ako sa život rýchlo zmení, no nie?“

„Kúsok áno, ale to nevadí, Chris. To bude v poriadku, jasné?“

„Videl si, čo som práve spravil, že?“

„Zožral si tri prasatá. Začal si, kým boli živé. Som z teba vydesený.“

„Chápem.“

„Nemohol si ich najprv zabiť?“

„Ale ten hlad.... ten hlad!“

„Ja viem, ja viem, dobre, počúvaj, choď domov, daj si prášky na spanie, ráno po teba prídem. Cez noc mu pohľadám v dome dáke ja neviem, záznamy, či aspoň nenájdem niečo z jeho výskumu o protilátke.“

„To znie rozumne, to znie celkom fajn.“

„Áno, pôjde nám autobus, sľúb mi, že si dáš tie prášky na spanie a počkáš ma do rána.“

„Sľubujem,“ Chris pozrel na Romana, ktorý mu podával vreckovku.

„Utri si ústa, máš ich od krvi.“

Otravné bzučanie budíka pretínalo miestnosť, Chris sa prevalil na bok a rukou buchol po budíku. Ten stíchol a padol na zem. Christian si pretrel oči a pozrel na dvere izby a na kľúč v zámku. Vyskočil na nohy a stlačil kľučku.

„Ach jo,“ otočil kľúčom a stlačil kľučku znova, pozrel na izbu, „prečo som spal tu?“

Poškrabal si nos a pozrel na schodisko smerujúce dole.

„Nezvyknem spať vo svojej izbe, čo sa... strácam sám v sebe? Neuvedom.... prečo si večer nič nepamätám? Haló!“ zakričal do schodiska.

Nič, len slabá ozvena jeho hlasu.

„Aspoň, že ma nikto nepočuje,“ zišiel do kuchyne, na stole mal nachystané vyprázané vajíčko. Otvoril chladničku a vytiahol odtiaľ šunku. Rozbalil ju a odhryzol z nej.

„Lepšie ako vajíčko, aj keď...“ vzal vidličku a vložil si kúsok z pripraveného jedla do úst, „tak no... fakt nie.“

Vzal tanier a vysypal obsah do koša, ktorý začínal byť plný. Vytiahol vrecko s odpadom a vyšiel z domu, stále len v trenkách. Kráčal s ním k veľkému košu pri bráne.

„Dobré ráno, krtečku,“ Roman si ponaprával ramená a chrbát.

„Dobré ráno, ako dlho si tu?“

„Pätnásť minút? Cígo, chápeš.“

„Jo,“ Chris mu otvoril bránu a nechal ho vojsť dnu.

„No, ako ti je?“

„Zožral som balík šunky a vyhodil vajíčka, čiže skvelo.“
„Nesiem ti niečo,“ vytiahol si z ruksaku dve surové kurčatá a dal ich kamarátovi, ten ich okamžite skonsumoval, „ako to je s tým hladom?“
„Konštantné.“
„To je kruté, niečo vymyslíme, sľubujem.“
„Nebojíš sa, že mi prepne?“
„Vieš sa ovládať,“ Roman ho tľapol po chrbte, „poznám ťa už dlho, nič sa neboj, napravíme to.“
„Verím ti. No tak, našiel si niečo?“ vošli do domu a kráčali dolu do pivnice.
„Z čoho je tá látka, ktorá ho a teba zmenila? A čo teórie o tom, čo by mala byť protilátka.“
„Ale pravdepodobne to nefunguje.“
„No, ak si vystrelil mozog, tak nie...“ Roman sa zamyslel, „ale ak by si vystrelil mozog, nebola by krv za ním a nie pred ním. Na stole?“
„Možno sa len otočil chrbtom ku stolu.“
„Myslíš?“
„Nebola by to taká záhada, no nie?“
„No,“ Chris si poškrabal hlavou.
„Na čom teraz robíš?“
„Mechanické paže, také pomôcky do laborok, aby si mohol chytať veci, ktoré by ti inak ublížili.“
„Znie to fajn,“ Roman pozrel na plán a prvú zostrojenú mechanickú pažu.“
„Koľko ich chceš vytvoriť?“
„Štyri až osem, možno mi to vynesie peniaze, ale aj tak si skôr myslím, že nevynesie. Že proste... to poskladám zo zvyškov, čo sa tú váľajú, lebo som veľmi ostýchavý.“
„To sa napraví, ver tomu.“
„Jo, jasné, natlačím si do hlavy kaleráby a budem pozitívny, hell yeah!“
„No dobre, pozrieme sa na to?“
„Spoločne?“ Chris vzal podávané papiere a začal nimi listovať, „toto bude na dlho, čo?“
„Jo.“

TERAZ - V TÚLAVEJ

„No výborne, teraz sme kvôli tebe zastavili!“ Spisovateľ vyskočil na nohy.
„Kvôli mne? Ty tam sedíš!“ Roderika otvorila dvere z Túlavej.
„Hej, ale doprdele, ma rozptyľuješ a tak nemačkám, čo mám! Ako tlačidlo bdelosti! A potom zastavíme! Kam ideš?!“
„Na vzduch!“
„To nesmieš, si v širšej trati!“
„No a čo, ty posero,“ Roderika prešla pred Túlavú.
„Sme v nesprávnej trati, pri Dubnej skale, čo si myslíš, že robíš?“
„Vyberám si smer.“
„Ako to chceš asi urobiť?“
„Ha?“ Roderika prišla k Spisovateľovi, ktorý za ňou kráčaľ. Z vrečka saka mu vzala pero a čepeľ zaborila do motora výhybky.
„To nemôžeš!“
„Ticho a poďme!“
„Ale to nás odstaví na vedľajšiu koľaj!“
„Si si veľmi istý kamoš,“ Roderika ho ťahala do Túlavej, „nemel a štartuj.“
„Prečo by som to robil?“
„Lebo sa oproti nám rúti nákladňák.“
„Čo?“ pozrel z čelného skla do trate v oblúku. Neklamala. Po ich koľaji sa oproti ním rútil nákladný vlak.
„Už mi veríš, ty idiot?“
„Kúsok,“ odblokoval brzdy a pridal akceleráciu.
„Fajn, dobre hlavne pomaly.“
„No nie, rozbehnem sa tam jak blázon,“ Spisovateľ hľadel na trať pred sebou, „nikdy som nemyslel, že tu budem parkovať.“
„Heh. A myslel si, že niekedy navštíviš Headingpolis?“
„Headingpolis? Heh, však je to len bájne mesto. Legenda. Pre príbehy. To ani nemôže byť skutočné, pri tom koľko čudných vecí sa tam deje.“
„Hovoriš to, ako keby sa tebe nikdy nič čudné nestalo.“

„Auč. Ale aj tak. Báchorky.“

„Tak nezabrzdi.“

„Čo?“

„Vyzývam ťa, aby si nezabrzdil,“ potlačila mu ruku na akceleračnej páke vpred.

„Prečo by som ťa počúval, si psychopat.“

„Nie väčší než ty, Piškótik.“

„Nerob,“ dal akceleračnú páku do nulovej polohy a zatiahol strojovú brzdu. Pozeral z okna na prechádzajúci vlak, nie tak ďaleko od nich, „ešte, že si to prehodilo výhybku svojou váhou.“

„Ešteže to tvoje pero má elektrický hrot a mohli sme sa uhnúť!“

„Tiež pravda,“ Spisovateľ hľadel na kopu vozňov duniacích pri ňom. Roderika prehodila brzdu do vypnutej polohy a pridala kúsok akcelerácie. Stroj sa pohol, Spisovateľ stále hľadel z okna na vlak.

„Vtipné, akoby sme sa... pohli,“ sklopil pohľad na kríky pod nimi, „hej!“

Roderika ustúpila a nechala Spisovateľa priskočiť k pultu, no potom mu zdrapila ruky pred tým, než stihol čokoľvek urobiť. Odsotil ju k dverám a pozrel pred seba. Natiahol ruku k brzde, potom opäť zdvihol zrak a hľadel pred seba na jednokolejnú trať.

„Čože? Však, teraz tam.... Čože?“ z obrazu, ktorý pred chvíľou videl – končiacu trať, bola teraz trať pokračujúca. Pozrel na Roderiku.

„Headingpolis, narodila som sa tam, čiže? Vyzerám ako báchorka?!“

„Ale, ale, ale...“

„Človek by povedal, že niekto ako ty, má viac otvorenú myseľ.“

„Ale však by si to niekto musel všimnúť.“

„To je pravda, veľká pravda.“

„Tak ako to? Chodím okolo. Často.“

„A predsa si si to nevšimol. Čím to je?“

„Ako by si človek toto nevšimol?“

„Nie som si istá, či to interpretujem správne, ale je to forma psychologického klamu. Headingpolis totiž nie je z tohto sveta, ale z veľmi starého príbehu. Aj keď, každý príbeh sa skutočne stal. A ak nie, tak sa ešte len stane. No a mesto sa samo chráni pred

Peter Németh: Vriace ľady

Vriace ľady sú novelou z hokejového prostredia.

Prečítajte si príbeh Gabriela Faitha, hráča juniorského tímu Ružinov Roses.

Nájdete na:

neznámymi ľuďmi. Musíš s ním mať interakciu, alebo silné spojenie, aby si tam našiel cestu. Aby si ho vôbec videl. “

„Čo tým chceš povedať?“

„Že mesto z príbehu vyskočilo do reality. Nikto nevie ako, ale stalo sa to. Sú len dohady.“

„Tomu neverím, to je blbosť.“

„Jasné, prečo by som ti to hovorila, že?“

„Lebo si psychopat, ako Mat’o.“

„Mat’o? Nepovedal si, že sa volá Mat’o. Hovoril si, že sa volá Erik.“

„Mat’o bol malý psychopat, ale Erik a ty? Budete iné triedy.“

„Heh, pozri, už si tu bol?“

Spisovateľ hľadel na panorámu neznámeho mesta, prešli cez kovový most a blížili sa k nemu.

„Čo do pekla?“ nazeral z okna ku značkám, „to nie je možné.“

Značka Vitajte v Headingpolis ho zaskočila. Veľmi. Sadol si na rit’ a pozeral pred seba.

„Už mi veríš?“

„Mám s tým problém, ale začínam. Takže si sa tu narodila?“

„No áno... narodila.“

„Čo to je?“

„Čo je čo?“

„Ten zvuk?“

„Ach, môj telefón,“ vytiahla z nohavíc biely Samsung. Na obrazovke jej svietilo NEZNÁME ČÍSLO. Potiahla obrázok zeleného slúchadla a priložila si telefón k uchu.

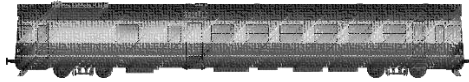
„Ak je to dáky prieskum alebo predaj, nemám záu... ah... aha,“ otočila telefón na Spisovateľa, „chcú teba alebo Amandu.“

Spisovateľ sa zamračil a vzal telefón.

„Áno?“

Pozrel na Roderiku s nadvihnutým obočím.

„Kto ste a odkiaľ máte toto číslo?“

„Som Tamara a číslo mám z lístku zo skrinky s ingredienciami pre toho chlapca. Toho, čo ste mu kedysi s Amandou pomohli. Nechali ste tu video.“

Tamara pozrela na Veroniku, ktorá našla manikúrové nožničky.

„Chvíľku vydržte,“ položila telefón na stôl a zapla reproduktor, „môžete hovoriť, musím pomôcť kamoške, zošil jej ústa.“

„Aký je problém? Všetko to stačí len namiešať a podať mu to.“

„Nič tu nie je, jasné?“

„Nič? Vôbec nič tam nezostalo?“

„Ani ten recept. Ani prísady.“

„Sakra, to je zlé. To je veľmi zlé.“

„Nevšimli sme si,“ prestrihla vláknu na Veronikiných ústach a začala ju ťahať, Veronika zaskučala a zatvorila oči.

„Ako ste sa tam inak dostali?“

„Kamarátka rada fotí opustené budovy a tento dom,“ rozhliadla sa, „vyzerá byť opustený. Dlho.“

„Nechápem, čo ženy pritahuje na starých a opustených domoch.“

„Príbehy, ktoré sa v nich stali? Dôvody, prečo sú opustené?“

„Ženy,“ Spisovateľ zastonal a ozvalo sa buchnutie do ramena, „nemusíš ma biť.“

„Viete nám pomôcť?“

„Ak chvíľku vydržíte,... na toto dodrž a toto potom potiahni sem, keď budeme v stanici, ja im idem pomôcť. Hneď sa vám venujem.“

„Bude to trvať dlho, pretože je tu ešte jedno dievča. Niekde, a máme dojem, že dlho neprežije.“

„Viac ako možné.“

„To nebolo povzbudivé.“

„Nemám vás povzbudzovať, mám vám dávať fakty!“ niečo zašušťalo.

„Čo to je?“

„Môj zápisník, mám tam zapísaný postup a prísady toho receptu pre neho.“
„Takže ich budeme musieť zháňať?“
„Toho by som sa nebál, ale bude to musieť prehltnúť... takže... to je tá horšia časť.“
„Potešili ste nás,“ Tamara vzala do ruky telefón.
„Je mi to jasné, ide tam veľa dezinfekcie alebo alkoholu.“
„Whisky?“
„Môže byť, ale aspoň pol fľaše.“
„Máme,“ Veronika vzala fľašu a zamávala ňou vo vzduchu.
„Kurkuma.“
„Čo?“
„Korenie, žlté. Ženy a nevedia to?“
„Dobre, dobre...“ Veronika vbehla do kuchyne a prišla s koreničkou so žltým obsahom, zatiaľ, čo Tamara hovorila do telefónu.
„Fú, musí tam byť mäso a zemiaky. A kukuričný škrob, nič zložité, fakt jednoduché, treba to pomiešať.“
„Všetko sme našli, nezdá sa mi to, určite v tom nie je dáky háčik?“
„Je.... keď to pomiešate, treba do toho vpustiť jed tarantuly.“
„Sme ženy, bojíme sa pavúkov.“
„To znelo sarkasticky.“
„Jednu mám doma, takže preto,“ Tamara pozrela na Veroniku ktorá sa otriasla, „to by vysvetľovalo tie pavučiny.“
„Nemáte čas nikam ísť, ak tam je niekto, kto je v ohrození života, musíte jednat rýchlo.“
„No... ehm, dáky typ?“
„Keď sme.... ah, keď som tam bol tak sme nechali vrecko s jedom pod jedným obrazom. Nevieť ktorým.“
„Pavúčie obrazy.“
„Ale pripravte sa na to.“
„Na čo?“
„Že ten chlapec nemá rodinu.“

„To nám je jasné,“ Tamara pozrela na Veroniku, ktorá sa vrátila z chodby s vrecúškom, jeho obsah vyliala do tekutiny vo fľaši od whisky.

„Dali ste tam dost' alkoholu?“

„Je to vo fľaši od alkoholu.“

„Aha, to by malo zabrat'. Teraz moja otázka. Odkiaľ máte toto číslo? Nikdy som tam žiadne nenechal.“

„Bolo tu, v tom šuplíku. Kde mal byť postup.“

„Fajn, musím si niečo vybaviť.“

„Dobre, keby niečo, budeme volat' na toto číslo.“

„Pochybujem, že... čokoľvek, zbohom,“ ozvalo sa švihnutie a rachnutie o zem. Potom už len hluchý tón.

„Ten už nám nepomôže,“ Veronika vzala fľašu.

„Ale máme všetko, čo potrebujeme.“

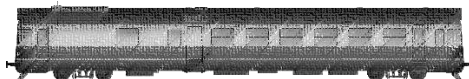
„Veríš tomu?“ hľadela na fľašu.

„Je to moja nádej na záchranu, keď nič iné, tak ho aspoň opijeme.“

„A to nám pomôže ako?“

„Predpokladám, že stratí koordináciu.“

„Dost' možné.“

Chris držal Helenu vo vzduchu opretú o stenu a cvakal pred ňou zubami, zatiaľ, čo ona mumlala.

„Ver mi, že nechcem, ale som desne hladný. Neskutočne hladný,“ po lícach mu stekali slzy. Oňuchal jej pokožku.

„Tak krásne voniaš, bude to škoda.“

„A človek by povedal, že znásilnenie je zlé,“ Tamara vbehla dnu s fľašou v ruke, zatiaľ, čo Veronika za ňou vošla s hasiacim prístrojom.

„Prečo ste neodišli? Mohli ste sa zachrániť?“

„A nechat' ťa trpieť?“ Tamara kývla na Veroniku. Tá otočila kľúčom a dala si ho do vrečka.

„Čo vám to pomôže? Zamknúť sa tu so mnou?“ zložil Helenu na posteľ a vyrazil k oknu. Klince držali rám na mieste. Mechanická paža sa chystala rozbiť sklo. Dostal po temene hasiacim prístrojom. Veronika si zahryzla do pery.

„Au, dúfam, že som nie veľmi silno.“

„Pod', otočíme ho,“ Helena na nich pozerala a mumlala, „nič sa neboj, máme sérum. Trochu ho to napraví.“

Helena prikývla a pozerala sa, ako mu do krku lejú tekutinu. Zakašľal a časť tekutiny vyplul, no väčšina mu stiekla dole hrdlom.

„Fajn, to by sme mali, čo keby sme mu odstránili paže?“ Veronika mu prešla po kovovom popruhu, ktorý mal okolo pása. Našla poistky a rozopla ich. Končatiny zostali na zemi a chlapca zdvihli na posteľ.

„Vyzerá tak nevinne a mlado. A pritom tak slabo,“ Tamara si prezrela jeho tvár so zatvorenými očami.

Veronika zatiaľ rozstrihla vlákniu na Heleninej tvári a nechala ju hovoriť.

„Ďakujem, ďakujem.“

„Ideme počkať, alebo ideme preč?“ Veronika pozrela na Tamaru, ktorá smutne pozrela na chlapca.

„Myslím, že bude lepšie, keď pôjdeme preč, keby to náhodou nevyšlo.“

„Už som tu bola dlho,“ Helena pozrela na dievčatá, obe prikývli. Veronika odomkla a kráčali spoločne dolu schodmi k hlavným dverám. Otvoreným.

Tamara ich zastavila a ukázala na dvere. Ukázala späť na izbu. Vrátili sa tam a zamkli za sebou dvere.

„Niektó prišiel,“ Veronika šepala dievčatám.

„Ale, kto by sem chodil?“ Helena pozrela na Tamaru.

„Naozaj si myslíte, že niekedy niekoho... skonzumoval?“

„Chcel mňa,“ Helena neveriacky pozrela na Tamaru.

„Nechcel, nevedel sa ovládať, čo ak nikdy nikoho nezjedol. Len proste všetci niekam odišli?“

„Myslíš, žeby ho tu len tak nechali?“ Veronika pozrela na chlapca s roztrhanou košeľou. Na schodoch sa ozvali kroky. Kľučka klesla.

„No tak, Chris, zase?“ mladý mužský hlas zaznel spoza dverí. Dievčatá si vymenili spýtavé pohľady.

„No tak, otvor, nesiem ti Whisky.“

Tamara pokynula dievčatám, aby ostali na mieste, prešla k dverám a otočila kľúčom. Otvorila dvere. Chalan za dverami na ňu prekvapene pozeral s fľašou whisky v ruke.

„Kto...“ pozrel na Chrisa v posteli a potom na paže na zemi, „čo? Nie... nie...“ fľaša dopadla na zem a dievčatá ustúpili. Chlapec sa triasol, prešiel ku Christianovi. Pomaly dýchal a triasol sa.

„Prečo ste to urobili?“

„Báli sme sa.“

„To bola rétorická otázka. Viem, prečo ste to urobili. Nepoznali ste ho,“ ukázal im zranenú ruku. Ľavú. Nezahojenú s modrinami a chýbajúcimi kusmi mäsa.

„Čo sa vám stalo?“

„Keď sa mu to stalo, nechal som ho odjedat' z mojej ruky. Pomáhalo to. Krotil sa.“

„Prečo tie paže?“

„V jednom momente začal byť príliš slabý, pretože nejedol dostatok mäsa. Ľudského. Chýbali mu z toho živiny. Podarilo sa mu namixovať dobrú látku. Ale nemohol jej jest' veľa. A musel ju jest' stále. Tak si vymyslel toto. Naplnil ňou paže a pripol si ich k sebe. Závisel od toho jeho život.“

„Odpojili sme ho? Zabili sme ho?“ Tamara pozrela na chlapcovu pokojnú tvár.

„Žiaľ,“ chytil Christianovú ruku a priložil mu prsty na zápästie. Zamračil sa, „ešte dýcha.“

Pohladil mu vlasy.

„Mrzí ma to,“ Tamara pristúpila k vyslabnutému chlapcovi.

„Nikdy nikoho nezjedol. Poslali sme jeho rodinu preč. A teraz bude musieť niekto povedať, že ich syn umiera. Možno tou dobou, že už je mŕtvy.“

Tamara sklopila zrak do zeme.

„Ako ste ho omráčili?“

„Úder do hlavy. A potom sme mu do hrdla naliali whisky, so zemiakmi a Kurkumou.“

„Čo ste urobili?“

„Poznáte Spisovateľa?“

„Raz ho spomínal, že mu namiešal dáky roztok a nechal aj recept aj všetko v skrinke. Ale bolo tam len debilné číslo.“

„Zvláštne,“ pozrel na Tamaru, „prečo ste mu to naliali do krku?“

„Pretože sme na to číslo zavolali. A hovorili so Spisovateľom. Poradil nám, ako to namiešať. Vraj to potlačí jeho chuť. Jeho hlad.“

„A potom ste ho odpojili?“

Tamara prikývla a smutne pozrela do zeme. Chalan si pretrel čelo a sadol na posteľ ku kamarátovi.

„Vieš, na čo mám chuť?“ Christian potichu prehovoril a chytil ruku kamaráta na posteli.

„Nie.“

„Roman. Dal by som si vyprážené vajíčko.“

„Teraz, na konci nemáš chuť na mäso?“

„Ja viem, je to absurdné,“ pozrel na dievčatá, „ale oni vedia, že tu Spisovateľ bol. Tamara to vie.“

„Predpokladám, že ty si Tamara?“

„Áno,“ prikývla, „a ty si teda Roman.“

„Veru,“ pozrel na Christiana, „zvládneš cestu dole? Spravíme ti tie vajíčka.“

„Dúfam.“

„Tak poď,“ zdvihol ho z postele, „nechceš byť späť v tých končatinách?“

„Nie,“ pokrútil hlavou a pozrel na Romana, „už toho bolo dost. Nevieť sa úplne vyliečiť. Nedá sa to. Je čas ísť.“

„Nehovor tak.“

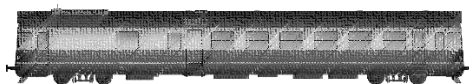
„Aj ty ma musíš pustiť z hlavy. Okradol som ťa o niekoľko rokov života.“

„Ja som ti to spôsobil,“ zniesol ho dolu schodmi, Tamara s Veronikou šli pred nimi a už vyprážali vajíčka.

Roman Christiana posadil na stoličku v kuchyni. Tamara mu položila na stôl vyprážené vajíčko.

„Nakupuješ mu?“ Veronika z chlebníka vytiahla čerstvé pečivo.

„Nám,“ povzdychol, „si si istý?“
„Nechcem tie paže, môžu pomôcť niekomu inému.“
„Je fajn počuť ťa, hovoriť plynule. A pokojne. Sadol si oproti nemu.“
„Tak my vás necháme,“ Tamara pokynula na dievčatá. Odišli spoločne z domu. Roman si oprel hlavu o dlaň.
„Takže? Posledné raňajky?“
„A bezmäsité,“ pozrel na Romana, „vždy som chcel, aby moje posledné jedlo nebolo mäso.“
„Je to vajíčko, nemá to ďaleko od mäsa.“
„Musíš mi to pripomínať?“
„Prepáč.“
„To nič, myslím, že som ti ublížil viac,“ pozrel na Romanovu ruku.
„Nemyslíš si, že keby sme ťa dopyovali tým, čo do teba naliali?“ kývol hlavou na dvere, „tak by si sa možno vrátil do normálu?“
Christian pozeral na kamaráta s prázdnyim pohľadom.
„Chris?“
Pustil lyžičku, zarinčala o okraj taniera a potom o drevený stôl. Roman sa postavil. Skočil ku Christianovi a chytil mu hlavu tesne nad tanierom. Objal ho.
„No tak, ešte chvíľu, no tak!“ priložil mu prsty na ruku, „nie, nie. Chris.“
Vzal ho na ruky a zniesol jeho telo do pivnice, na ležadlo pod pavučinami.
„Viem, žeby si tu chcel odpočívať, tak aspoň do doby, kým po teba prídu,“ pozrel na neho. Utriel si oči a vytočil telefónne číslo na svojom starom tlačidlovom telefóne.

Tamara si sadla na sedadlo spolujazdca a Veronika spod auta vytiahla svoj telefón.
„Sakra,“ posadila sa do auta a pozerala na rozbitý displej, „nevádí, je to len vec.“
„Zabili sme ho?“ Helena zozadu pozrela na dievčatá.

„Nie, nevedeli sme to, ešte sa mohol nechať pripojiť. Mohol sa zachrániť. Rozhodol sa, že nie. Sám. Musel trpieť,“ Tamara hľadela na bránu, ktorá sa začala vzdávať, ako Veronika cúvala.

„Bolo pekné, ako sa o neho Roman staral.“

„Zvláštne,“ Helena pozrela na Tamaru, „myslela som, že tam je sám. Ale možno to vysvetľuje, prečo ma za týždeň... veď viete.“

„To sebaovládanie mu závidím.“

„A zjavne nebol blbý,“ Veronika vyšla na cestu a šoférovala, preč z mesta.

„Kam ideme?“

„Môžem vás vysadiť, ale ja domov ísť nechcem. Myslím, že ma to poznačilo.“

„A kam chceš ísť?“

„Ja neviem, niekoho zachrániť?“

„Akože niekoho, komu sa stal takýto divný príbeh?“

„Napríklad. Môžeme loviť duchov, alebo potom veci.“

„Chceš sa hrať na Supernatural? Alebo Doktora?“

„Koho? Tamara, prestaň! Pozeráš veľa seriálov.“

„Zjavne prestanem, lebo asi si ma do jedného vtiahla.“

„A budeme tri?“ Helena sa naklonila dopredu, „Tri túlavé sestry?“

X

Spisovateľ zastal s Túlavou na koľaji najviac vzdialenej od staničnej budovy.

„Nevyzerá, že sem chodí vlak.“

„Posledný odtiaľto odišiel v dvetisícdesiatom.“

„Fajn a teraz mi povedz, ako sa tvoje číslo dostalo do toho domu?“

„Akého domu?“

Chytil ju za ramená a pozrel jej do očí.

„Nehraj blbú, dom, kde žil chlapec, ktorý mal neskutočnú chuť na ľudské mäso. Ako je možné, že sa tam ocitlo tvoje číslo?“

„Nebolo to vždy moje číslo.“

„Hmn?“

„Nemám rada svojho tatka. Dal mi telefón aj číslo. S neobmedzeným paušálom. Ale nenávidím ho. A teraz ešte viac.“

„Uhm,“ Spisovateľ ju pustil, „tvoj tatko,“ ukázal cez okno von, „žije v tomto meste?“
Príkývla.

„A prečo sme sem prišli?“

„Pretože chcem, aby si mu nakopal prdel.“

„Prečo by som to robil?“

„Pretože, ak tam dal to číslo? A nastražil to presne tak, aby ti zavolať, keď s tebou budem.... A stále sa tu dejú divné veci. Podľa tvojich príbehov.“

„Odkiaľ to vieš?“

„Hovoril si niečo také, nie úplne presne, ale trochu som sa zamyslela, prečo by si po sebe upratoval. Spisovateľove príbehy sa stávajú skutočnosťou.“

„Tak si ma doviedla do mesta, ktoré je z dákeho príbehu a tu údajne je ten, čo je za to zodpovedný?“

„Nečudovala by som sa, chcela som písať poviedky. Všetky sa stali. Potom som došla na to, že za to mohol on. Čítal ich a ... zariadil aby sa stali.“

„To myslíš vážne?“

„Preto som ťa hľadala.“

„Ty si o mne vedela?“

Príkývla.

„Tak fajn, v tom prípade mám na tvojho tatka pár otázok,“ vyskočili z Túlavej a Spisovateľ sa poobzeral po stanici, „šesť rokov tu nebol žiadny vlak?“

Pokrútila hlavou.

„Fajn, fajn,“ prešiel okolo staničnej budovy na autobusovú zastávku, opustenú, „mám problém stráviť, že som v meste, ktoré by nemalo existovať.“

„Tomu verím,“ Roderika pozrela pod most.

„Spisovateľ?“

„Áno?“

„Vidíš tú čiernu postavu tam?“

„Desí ma,“ Spisovateľ podišiel bližšie, malá postavička so svietiacimi očami na nich hľadela. Rozbehol sa po nej. Tá sa rýchlo začala pohybovať pomedzi kriky a potom zmizla v stene.

„Čo do pekla to bolo?“

„Netuším,“ Roderika hľadela na stenu, do ktorej tvor zmizol.

„Dáke špeciálne postavy neprišli do tohto sveta? Spoločne s celým mestom?“

„O žiadnych neviem, skôr sú tu ľudia. Obyčajný. Pomixovalo sa to s normálnym svetom.“

„S normálnym svetom? Ako?“

„Naši obyvatelia začali skúmať, kde sa mesto nachádza a narazili na pár ľudí a dotiahli ich sem.“

„Takže tichá infiltrácia?“

„Neplánovaná, netušili to. Takže sme sa trochu pomiešali. A niektorí ľudia z tvojho sveta k nám môžu normálne prísť.“

„Heh,“ čo je tá budova?“

„Univerzita Angie Stormovej,“ pozrela na budovu, „tam Matúš Vasen pripravil Anzelma Aivota o budúcnosť.“

„Kto a koho?“

„Známy príbeh, aspoň tu, implantoval mu do hlavy čip, ktorý ho mal zachrániť, lenže trochu mu to nevyšlo a chlapec sa zbláznil a zničil polku mesta. Na konci roku dvetisícdeväť.“

„Ach tak, to by vysvetľovalo, prečo som o tom ešte nepočul. A to znelo, ako niekto špeciálny.“

„Ale poznáš Headingpolis.“

„Jo, kde nájdeme tvojho tatka? Fakt mám na neho pár otázok, a tiež ak teda privádza moje príbehy k životu, tak pár tých kopancov do riti.“

„Si si tým istý? Ja sa bojím,“ Roderika pozrela na Spisovateľa, „myslím, že nie som pripravená ho vidieť.“

„Výborne Roderika, dotiahneš ma sem. Možno som konečne v celi. Možno konečne zistím, prečo som zabudol svoje meno. Prečo sa skrývam pred skutočným svetom. Kto mi spôsobil, že sa za seba hanbím!“

„Upokoj sa, prosím,“ stiahla sa, „prosím, poďme si najprv niekam sadnúť, si rozrušený.“

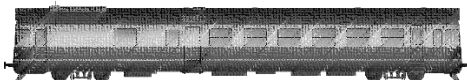
„Samozrejme, že som rozrušený! Nie tak dávno mi umrela kamarátka! Zastreli ju! A dosť možno kvôli tvojmu tatkov!“

„Zoberiem ťa za ním, ale prosím, najprv si sadnime. Na kávu, alebo tak.“

„O čo ti ide?“

„Myslela som si, že som na toto pripravená, ale ešte nie som.“

„Fajn, tak si poďme niekam sadnúť.“

Z povrchu Túlavej sa odlepia silueta, dopadla na zem. Erik sa otriasol vedľa motorového vozidla a pozeral pred seba.

„Nie, to nemôže byť pravda,“ hľadel na nápis Headingpolis nad svojou hlavou, „musíš si zo mňa robiť kozy....“ povzdychol, „takže? Nakoniec som ja ten, kto ho zabije? Ako inak.“

Pokračovanie 18. januára 2018

Qrmp zpjp brfvs npap Ystom.

Spajdy

 Knizky.sk
Zadarmo tisicky knih

Spajdy

Literárny experimentálny seriál

Túlavá

©2017 Špajdy

Túlavá S04E02 Pavučina

Napísal: Špajdy

Kontrolovali: ScytheX64, Juraj Špaček

Obálka: Špajdy

Publikované na eKnizky.sk v roku 2018.

Ďalšie epizódy v štvrtej sérii:

S04E00 Matka & Matúš

S04E01 Iluzionista

S04E02 Pavučina

S04E03 Roderika

 Knizky.sk
Zadarmo tisicky knih

Môžete ma podporiť zdieľaním, komentovaním, sledovaním,

Špajdy na Facebooku.
facebook.com/spajdyi

Špajdy na Instagrame.
instagram.com/spajdy_official

eKnizky.sk na Facebooku.
facebook.com/eKnizky

Alebo mi môžete prispieť na maškrtky k písaniu na:

Špajdy na PayPal
paypal.me/spajdy